

Restytucyjna służba Elizeusza

W Liście do Tymoteusza apostoł Paweł pisze na temat użyteczności Pisma Świętego:

„Całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany” – 2 Tym. 3:16-17 (NP).

Z przytoczonych słów wynika, że Pismo Święte ma przygotować człowieka do sprawowania w przyszłości „wszelkiego dobrego dzieła”. Największym dziełem przyszłości jest restytucja. „Boży człowiek” w nagrodę za cierpienia i doświadczenia obecnego czasu otrzyma sposobność wzięcia udziału w królowaniu wraz z Panem i doprowadzeniu świata do pojednania z Bogiem.

„Jeśli cierpimy, z Nim też królować będziemy” – 2 Tym. 2:12 (BGd).

Już dzisiaj, na podstawie Słowa Bożego, można mówić o dziele Restytucji. Opis działalności proroka Elizeusza po zabraniu Eliasza wspaniale ilustruje ten okres czasu. Chociaż mąż Boży Elizeusz od momentu ponownego przejścia przez Jordan przedstawia świętych Starego Testamentu, trzeba zauważyć, że wszystkie cuda, których dokonał, były w „mocy płaszcza Eliasza” – Kościoła (2 Król. 2:14).

„Gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu” – Izaj. 2:3 (NP). „I będzie tam droga i ścieżka, która drogą świętą słynąć będzie” – Izaj. 35:8 (BGd).

Pismo Święte mówi o dwóch fazach Królestwa: fazie duchowej i ziemskiej. Zanim rozpocznie się faza ziemską, musi zaistnieć duchowa. „I stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a tłumnie będą do niej zdążać wszystkie narody” – Izaj.2:2 (NP).

Pierwszym cudem dokonany przez Elizeusza było uzdrowienie źródła wody. W słowie Bożym woda symbolizuje prawdy. Jakże często w dzisiejszych czasach Prawda o Bogu i planie zbawienia przygotowanym dla człowieka jest źle rozumiana. Przyjdzie jednak czas, kiedy „ziemia będzie pełna poznania chwały Pana, jak

morze wodami jest wypełnione” (Abak. 2:14, Izaj. 11:9).

Cudu tego dokonał Elizeusz przez wsypanie soli do wody:

„(...) I uzdrowiona została ta woda aż do dnia dzisiejszego” – 2 Król. 2:20-22.

W Nowym Testamencie zanotowane mamy słowa, jakie Pan Jezus wypowiedział do apostołów, a tym samym do swoich naśladowców: „Wy jesteście solą ziemi” – Mat. 5:13. Poprzez użycie soli do uzdrowienia wody prorok pokazał symboliczne źródło prawdy i życia dla człowieka w przyszłości. Źródłem tym będzie uwielbiony Kościół – drugi Adam – Głowa i Ciało.

„Pierwszy człowiek Adam stał się istotą żywą, ostatni Adam stał się duchem ożywiającym” – 1Kor. 15:45.

Pierwszy cud Elizeusza miał miejsce w Jerychu. Jerycho wg Konkordancji znaczy „miasto księżycy”, „miasto palm”, „pachnąca miejscowość”. Może tu przedstawiać naród izraelski, który pierwszy otrzyma błogosławieństwa restytucyjne („...najpierw Żyda, potem Greka” – Rzym. 1:16).

Drugim cudem, jakiego dokonał Elizeusz, było ukaranie chłopców, którzy naśmiewali się z proroka krzyżąc: „łusy, łusy!” – 2 Król. 2:23-24. Kara, jaka ich spotkała, była natychmiastową odpowiedzią na ich postępowanie. Wydarzenie to wspaniale ilustruje działanie sprawiedliwości w Wieku Tysiąclecia. Obecnie ludziom grzesznym, złym i niesprawiedliwym (Mat. 5:45) niejednokrotnie powodzi się znacznie lepiej niż ludziom uczciwym. Nastanie jednak czas, kiedy te relacje zostaną odwrócone. Nie będzie więcej litości dla człowieka, który świadomie grzeszy. Będzie to czas rządzenia „laską żelazną” (Obj. 2:27). „I stanie się, że każdy, kto by nie słuchał owego proroka, z ludu wytępiony będzie” – Dzieje Ap. 3:23. Prorok Jeremiasz, opisując czas Królestwa Chrystusa, wyraźnie mówi, że On „będzie panował jako król i mądrze postępował; i będzie stosował prawo i sprawiedliwość na ziemi” – Jer. 23:5.

Trzecim cudem uczynionym przez Elizeusza było rozmnożenie oliwy należącej do wdowy po uczniu prorockim. W 2 Księdze Królewskiej 4:1-7 opisana została historia kobiety, która straciła męża. Sytuacja material-

na wdowy była bardzo trudna – w jej domu nie było nic poza bańką oliwy. Komentarz zamieszczony w Biblii Tysiąclecia podaje, że zgodnie z poprawnym tłumaczeniem hebrajskim w wersecie 2. zawarta jest myśl: „prócz oliwy, którą bym się mogła namaścić”. Pomnożona przez proroka oliwa została wykorzystana na spłacenie długów i utrzymanie przy życiu całej rodziny.

Oliwa symbolizuje ducha świętego. W czasach Starego Testamentu duch święty zsyłany był tylko na jednostki. Otrzymał go np. Jozue (5 Mojż. 34:9), Gedeon (Sędz. 6:34), Dawid (1 Sam. 16:13). W Wieku Ewangelii duch święty został wylany na wiernych naśladowców Jezusa (Jan 14:16-17, 26; Dzieje Ap. 2:1-13), w przyszłości będzie zesłany na cały świat: „*A potem wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało, i wasi synowie i wasze córki prorokować będą, wasi starcy będą śnili, a wasi młodzieńcy będą mieli widzenia. Także na sługi i służebnice wyleję w owych dniach mojego Ducha*” – Joel 3:1-2 (Izaj. 32:15; 44:9).

Oliwa przestała płynąć, gdy wdowa napełniła wszystkie naczynia. W przyszłości każdy, bez wyjątku, kto tylko zechce, zostanie napełniony duchem świętym: „*...kto pragnie, niech przychodzi, a kto chce, niech darmo weźmie...*” – Obj. 22:17.

Czwartym cudem dokonany ręką Elizeusza było wskreszenie syna Szunamitki (2 Król. 4:8-37). Wersety Pisma Świętego opisują zapowiedź narodzin, śmierć i wzbudzenie do życia syna zamożnej kobiety.

Większość cudów wzbudzenia do życia, opisanych w Piśmie Świętym, dotyczy młodych ludzi (1 Król. 17:22-23; Łuk. 7:11-17; 8:40-56; Dzieje Ap. 9:36-43). We wszystkich przypadkach czytamy o wielkiej radości rodziców z powodu przywrócenia życia ich dzieciom. Chyba nie ma bardziej przykrego widoku niż rodzice stojący nad grobem swojego dziecka, ani większej radości niż ta, która płynie z cudownego odzyskania dziecka:

„Gdy weszła, padła do jego nóg i pokłoniła mu się aż do ziemi, potem zabrała swego syna i wyszła” – 2 Król. 4:37.

Radość, która była udziałem tej niewielkiej w końcu liczby rodziców, w przyszłości ogarnie całą ziemię. Pismo Święte wyraźnie mówi, że „*nadchodzi godzina, kiedy wszyscy w grobach usłyszą głos jego*” (Jan 5:28).

„Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni” – 1 Kor. 15:22.

Piąty cud dotyczył unieszkodliwienia trującego pokarmu (2 Król. 4:38-41). Wydarzenie to miało miejsce pod

czas wielkiego głodu, jaki nastąpił w kraju. Do potrawy w kotle została dodana zebrana na polu, dzika, nieznana jarzyna, która okazała się trująca. Elizeusz, wsypując mąkę do naczynia, sprawił, że pokarm przestał być niebezpieczny dla życia:

„Zjedli więc i nie było już nic szkodliwego w kotle” – 2 Król. 4:41.

Głód w Gilgal może ilustrować ogólny brak duchowego pokarmu. W różnych okresach rozwoju Boskiego planu żyli różni ludzie. Jedni służyli Bogu z pełnym oddaniem i poświęceniem, inni „zatruli” pokarm duchowy dany przez Boga. Podobnie będzie w Tysiącleciu, z tą różnicą jednak, że ludzi spożywających „zatruty pokarm” spotka wtóra śmierć.

Szóstym cudem dokonany przez Elizeusza było nakarmienie stu ludzi niewielką ilością żywności (2 Król. 4:42-44). Prorok Elizeusz dwudziestoma bochenkami chleba i workiem ziarna nakarmił sto osób. W tym miejscu liczba sto symbolizuje zupełność, całość. Pokarm, który ludzkość otrzyma w przyszłości, będzie zupełny i wystarczający do życia (Izaj. 55; Obj. 22:17). W Tysiącleciu będzie obfitość duchowego pokarmu:

„A gdy im to dał, najedli się i jeszcze zostawili według słowa Pańskiego” – 2 Król. 4:44.

Siądmy cud polegał na uzdrowieniu trędowatego Naamana (2 Król. 5:1-27). Trąd jest symbolem grzechu. Opisana historia symbolicznie ukazuje finał pracy restytucyjnej Kościoła i świętych Starego Testamentu. Wynikiem tej ogromnej pracy będzie uwolnienie ludzkości spod panowania grzechu (Obj. 21:3-4; Izaj. 35:10; 65:19). Naaman został uzdrowiony po tym, jak obmył się w wodach Jordanu. Jordan symbolizuje śmierć ludzkiej woli. W przyszłości oczyszczenie z grzechu będzie uwarunkowane „obmyciem się w Jordanie” – poświęceniem ludzkiej woli w służbie dla Pana. Będzie to poświęcenie zupełne – Naaman wchodził do Jordanu siedem razy. Nie ma możliwości zmycia grzechu w rzekach damasceńskich, które symbolizują ludzkie teorie, zaprzeczające często istnieniu samego Boga.

Ostatnim cudem, jakiego dokonał Elizeusz, było wydobycie z wody siekiery (2 Król. 6:1-7). Podczas ścinania drzew do Jordanu wpadła pożyczona siekiera. Mąż Boży sprawił, że wbrew zasadom fizyki, zatopiona metalowa siekiera wypłynęła na powierzchnię wody. To był niezaprzeczalny cud.

O siekierce mowa jest także w 5 Mojż. 19:5, w kontekście prawa dotyczącego korzystania z miast ucieczki. Zarówno pierwsza historia, jak i incydent opisany w

prawie, mają pomyślne zakończenie. Przypadkowo zatopiona siekiera wypływa na powierzchnię. Nieumyślny sprawca śmierci bliźniego uchodzi do jednego z miast ucieczki. W każdym innym przypadku zabójcy groziła śmierć - zgodnie z przykazaniem „nie zabijaj”. Cud dokonany przez Elizeusza może wskazywać na odpuszczenie nieumyślnych grzechów w przyszłości. Takie prawo obowiązywało w Wieku Żydowskim (3 Mo-

jż. 4:2, 13, 22, 27) i podczas Wieku Ewangelii (Żyd. 6:4-8; 10:26). Ta sama zasada obowiązywać będzie w Wieku Tysiąclecia (Ezech. 18:21-24; 33:11).

Knop Piotr
R-
„Straż”